

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **T. G. i B. G.**

o przestępstwo z art. 200 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 25 czerwca 2024 r.

wniosków obrońców skazanych

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 26 października 2023 r., sygn. IV Ka 636/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Inowrocławiu

z dnia 22 kwietnia 2022 r., sygn. II K 1167/19

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

[PGW]

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (res

iudicata pro veritate accipitur). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność. Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. muszą skutkować przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Obrońcy zasadność wniosków o wstrzymanie powiązali głównie z wysokim prawdopodobieństwem uwzględnienia kasacyjnych zarzutów. Nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny ich zasadności, brak jest podstaw do stwierdzenia w chwili obecnej, że ich uwzględnienie jawi się jako nieomal pewne, a wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanych (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., III KK 19/23, LEX nr 3516558). Na kanwie niniejszej sprawy nie sposób nie dostrzec, iż zarzuty obrońców T. G. i B. G. dotyczą szczegółowych kwestii procesowych odnoszących się do postępowania dowodowego. Już wstępna lektura zarzutów nakazuje stwierdzić, iż wymagają one rozważenia na dalszym etapie merytorycznego rozpoznawania sprawy, a przez to obecnie nie mają charakteru oczywistego. Aktualnie możliwość ich uwzględnienia nie jest na tyle silna, by a *priori* implikowała konieczność skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia. Co do kwestii rozłąki T. G. z dziećmi wskazać zaś należy, iż jest to naturalna konsekwencja kary pozbawienia wolności i nie może ona samoistnie stanowić o zasadności wstrzymania wykonania orzeczenia. Wskazać bowiem należy, iż wykonanie prawomocnej kary jest zasadą, zaś jego wstrzymanie może

nastąpić w drodze wyjątku, przy zaistnieniu przesłanek przewidzianych w ustawie. Na obecnym natomiast etapie przesłanki do wstrzymania wykonania orzeczenia względem skazanych nie zaistniały.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.

[PGW]

[ms]